

at Kronen har været roligt og fast liggende i lang Tid. Vi mindes de Dage, da den svingede op og ned, og vi mindes den Skade, det forvoldte Handels- og Erhvervslivet, idet man jo ikke kunde sætte Avance eller Lønninger saa langt ned, som man ellers vilde have kunnet gøre, hvis Kronen havde ligget fast. Ingen af os er dog paa den anden Side blind for, at der er meget store Vanskeligheder knyttet til, at Kronen er naaet op til Pariteten og nu vil blive lagt fast der. Der knytter sig store Vanskeligheder hertil, dels hvad Erhvervslivets øjeblikkelige Driftsforhold angaar — dette er dog en Vanskelighed, der forhaabentlig vil blive af forholdsvis kort Varighed —, dels ogsaa med Hensyn til den ret stærke Overprioritering, der har fundet Sted indenfor flere Grene af Erhvervslivet, et Forhold, som det vil tage langt længere Tid at komme ud af, og som vil blive meget pinefuldt.

Men til Trods for, at vi saaledes ser de store Vanskeligheder, er vi dog fra alle Sider enige om, at vi maa fastholde Kronens Paritet, og det er derfor, man nu gaar til paa gammel Vis at knytte den til Guldet. Nationalbanken er jo inde paa det samme, idet den — jeg henviser til Bemærkningerne til Lovforslaget og til den Skrivelse fra Nationalbanken, der ledsager dette — udtrykker sig saaledes, at nu kan og bør dette Skridt finde Sted. Banken har ogsaa forberedt sig derpaa, idet det fremgaar af Skrivelsen, at den foregaaende Regering allerede for et lille Aarstid siden, tre Fjerdingaar formodentlig, har tilkendegivet Nationalbanken, at en Forlængelse af Guld-moratoriet ikke vilde finde Sted, men at det vilde falde bort nu med dette Aars Udgang. Nationalbanken siger altsaa, at dette Skridt kan og bør finde Sted nu, og det til Trods for, at Prisniveauet — hvad den ogsaa gør opmærksom paa — endnu ikke er tilpasset efter Guldkronen. Nationalbanken tror dog alligevel, at det kan gaa, uden at det bliver nødvendigt for Banken, hvis Pligt det jo er at holde vort Pengevæsen i Orden, at anvende for meget af de banktekniske Midler, Diskontoforhøjelse, Kreditindskrænkning o. s. v., og uden at have anden Valutareserve i Ryggen end den, som Banken selv kan rejse.

Det er jo i og for sig glædeligt, at Nationalbanken tør og kan udtale sig saa fortrøstningsfuldt, men jeg vil dog i denne Forbindelse fremhæve, at vi maa her skrive os bag Øret, hvad Nationalbanken ogsaa siger i sin Erklæring; det er, hvor den erklærer, at denne Tilbagevenden til Guldfod bør og kan finde Sted nu, og

hvor den saa yderligere føjer til: „idet man derved forudsætter, at man i Samfundets forskellige Forhold søger saa hurtigt som muligt at opnaa den fornødne Tilpasning“. Det er en Appel baade til Erhvervslivet og til Lovgivningsmagten om at tage Konsekvenserne af den fuldvægtige Krone, og idet jeg udtaler min Glæde over, at der er Enighed om at fastholde Kronens Paritet, udtaler jeg Haabet om, at det ogsaa maa lykkes os i det kommende Aar at opnaa Enighed om at tage Konsekvenserne af denne fuldvægtige Krone, thi vil vi gaa i Spidsen der, er det min Mening, at det vil gaa lettere i det private Erhvervsliv.

Dette Lovforslag tilsigter at genindføre de gamle Forhold, dog at Banken ikke vil kunne give Guldmønt for Sedler, men Guldbarrer for en større Seddelmængde. Men det er praktisk talt det samme, om der ender en lille teknisk Forskel. Dette skulde vedtages for 3 Aar. Jeg vil dog gøre opmærksom paa, at det vist vil være naturligt, om man før eller senere indenfor disse tre Aar tager op til Overvejelse, om ikke Nationalbankens Oktroj burde forandres, om det ikke var betimeligt, at Nationalbanken kom til at yde en større Afgift for sin Eneret som Landets Seddelbank. Det kan ikke gøres uden godvillig Overenskomst med Nationalbanken, det ser jeg vel, men jeg tror, det vil være klogt at forhandle derom til given Tid og ved passende Lejlighed. Thi det er givet, at Erhvervslivet vil komme ud for store Vanskeligheder og faa store Byrder at bære i den Deflationsperiode, der desværre vil være i lang Tid, og det vil være rimeligt, at Nationalbanken faar sin, større, Part af disse Byrder. Jeg kan anbefale det foreliggende Lovforslag til hurtig Fremme og til Vedtagelse i dette høje Ting.

Staaning: Dette Lovforslag fortsætter paa naturlig Maade den Udvikling, der indledes med Valutaloven af 1924, og efter at det i Løbet af den siden da forløbne Tid er lykkedes at generhverve Kronens gamle Værdi, er det naturligt at skride til Genindførelse af Guldindløseligheden, som Nationalbanken har været fritaget for i en Række af Aar siden Krigens Udbrud. Jeg glædede mig over at høre det ærede Medlem Hr. Clausager udtrykke sin Tilfredshed med, at vi nu havde faaet Kronen lagt fast, og sin Tilfredshed med, at den Usikkerhed, som hidtil havde været raadende, nu var forsvunden. Jeg kom til at tænke paa, at sen Erkendelse er bedre end ingen Erkendelse. Det havde naturligvis